

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 11 lutego 2020 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej

A sp. z o.o. w sprawie zgodności:

- 1) art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, ze zm.) w części, w której „legalna definicja ogólna znaku towarowego wskazuje na przesłankę odróżniania przez znak towarowy towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa (tzw. zdolność odróżniająca znaku towarowego)”

z art. 7, art. 20, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) art. 130 ustawy wymienionej w pkt 1 w części obejmującej zwrot „jeżeli przed datą zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym znak ten nabrał, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego”

z art. 7, art. 20, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji;

- 3) art. 130 ustawy wymienionej w pkt 1 w części, w której „w wyniku przeprowadzonych nowelizacji z jego treści usunięto sformułowanie »w szczególności«”

z art. 21, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 176 Konstytucji;

- 4) art. 120 ust. 1 w związku z art. 120 ust. 2 w związku z art. 129¹ ust. 1 pkt 3 w związku z art. 130 w związku z art. 138 ust. 1 w związku z art. 156 ustawy wymienionej w pkt 1 w zakresie, w jakim „ze wskazanych przepisów [...] wynika definicja znaku towarowego charakteryzującego się wtórną zdolnością odróżniającą, zastosowana w szczególności w postępowaniu będącym podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej”

z art. 7, art. 20, art. 21, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji;

- 5) art. 130 w związku z art. 252 ustawy wymienionej w pkt 1 oraz w związku z art. 75 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w części, w której „art. 252 p.w.p. ustanawia generalne odesłanie do przepisów k.p.a. w kwestii postępowania przed UPRP, a co za tym idzie p.w.p. nie zawiera wystarczających uregulowań dotyczących postępowania dowodowego w sprawach dotyczących znaków towarowych, które uwzględniałyby szczególny charakter tego postępowania”

z art. 2, art. 7, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji;

- 6) art. 130 w związku z art. 120 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 1 w związku z art. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 1914, ze zm.) w związku z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145,

ze zm.) w części dotyczącej „przesłanek przyznania prawa ochronnego na słowny znak towarowy będący jednocześnie tytułem prasowym, mając na względzie szczególne obowiązki organów państwowych ustanowione na gruncie art. 2 Prawa prasowego, tj.: obowiązku organów państwowych działania zgodnego z Konstytucją RP poprzez stwarzanie prasie warunków niezbędnych do wykonywania jej funkcji i zadań oraz ze względu na fakt, że tytuł prasowy jest traktowany przez orzecznictwo jako dobro osobiste”

z art. 7, art. 14, art. 20, art. 32 ust. 1 Konstytucji;

- 7) art. 130 w związku z art. 2 ustawy wymienionej w pkt 1 oraz art. 3, art. 10 i art. 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1010, ze zm.) w zakresie, w jakim „niedookreślona treść art. 130 p.w.p. wpływa na orzecznictwo, w ten sposób, iż zastosowanie tego przepisu przez organy administracyjne oraz Sądy Administracyjne w trakcie jednego postępowania oraz w odniesieniu do postępowań podobnych pozostaje ze sobą we wzajemnej sprzeczności, w wyniku czego podmioty, chcąc chronić przysługujące im prawa wynikające z potrzeby ochrony znaku towarowego, muszą odwoływać się nie do przepisów p.w.p., które nie spełniają swojej funkcji, ale do przepisów u.z.n.k., a w szczególności do: art. 3 u.z.n.k. [...], art. 10 u.z.n.k. [...], w konsekwencji także do art. 18 u.z.n.k., który zawiera możliwe roszczenia przedsiębiorcy poszkodowanego czynem nieuczciwej konkurencji”

z art. 7, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji;

- 8) art. 156 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w zakresie,

w jakim „art. 156 p.w.p. odnosi się do wszelkich oznaczeń, a nie tylko oznaczeń używanych w funkcji znaku towarowego”

z art. 7, art. 21, art. 64 ust. 3 Konstytucji;

- 9) art. 156 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 1 w zakresie, w jakim „przepis ten dopuszcza na używanie oznaczeń wskazywanych w art. 156 ust. 1 w dowolnym zakresie, podczas gdy, zwłaszcza w przypadku znaków, które nabyły wtórną zdolność odróżniającą, używanie takich oznaczeń w funkcji znaku towarowego winno być zakazane, a ponadto dowolne interpretowanie przesłanki zgodności z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu, w szczególności uznanie, że jakiegokolwiek używanie spornego znaku w obrocie przez konkurentów, *de facto* uniemożliwia rejestrację znaku towarowego, czy nabycie wtórnej zdolności odróżniającej”

z art. 7, art. 20, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji;

- 10) art. 244 pkt 1 w związku z art. 259 ustawy wymienionej w pkt 1 w związku z art. 5 § 2 pkt 4 w związku z art. 15 w związku z 127 § 1 i § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) oraz art. 262 ustawy wymienionej w pkt 1 w związku z § 15 zarządzenia nr 7 Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowej organizacji wewnętrznej Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Urz. UPRP poz. 8, ze zm.) i odpowiadające mu analogiczne wcześniejsze regulacje wydane na podstawie art. 262 ustawy wymienionej w pkt 1 w zakresie, w jakim „art. 244 pkt 1 p.w.p. odsyła do przepisów k.p.a. w ten sposób, że od decyzji UPRP w I instancji stronie służy wniosek o ponowne

rozpatrzenie sprawy w rozumieniu k.p.a., a nie odwołanie od takiej decyzji [...]"

z art. 78, art. 20, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji;

11) art. 187 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2018 r. poz. 1302, ze zm.) w części, w jakiej „ustanawia fakultatywność działania Naczelnego Sądu Administracyjnego, tj. Naczelny Sąd Administracyjny może – ale nie ma takiego obowiązku – przedstawić zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości zawarte w skardze kasacyjnej do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, także w przypadku, jeżeli takie zagadnienie występuje nie w takiej samej, ale tej samej rozpatrywanej sprawie”

z art. 7 i art. 45 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

1) nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności:

a) art. 130 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, ze zm.) w części obejmującej zwrot „jeżeli przed datą zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym znak ten nabrał, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego”

z art. 7, art. 20, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 120 ust. 1 w związku z art. 120 ust. 2 w związku z art. 129¹ ust. 1 pkt 3 w związku z art. 130 w związku z art. 138 ust. 1 w związku z art. 156 ustawy wymienionej w pkt 1a w zakresie, w jakim „ze wskazanych przepisów [...] wynika definicja znaku towarowego charakteryzującego się wtórną zdolnością odróżniającą, zastosowana w szczególności w postępowaniu będącym podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej”

z art. 7, art. 20, art. 21, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji,

c) art. 130 w związku z art. 252 ustawy wymienionej w pkt 1a oraz w związku z art. 75 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w części, w której „art. 252 p.w.p. ustanawia generalne odesłanie do przepisów k.p.a. w kwestii postępowania przed UPRP, a co za tym idzie p.w.p. nie zawiera wystarczających uregulowań dotyczących postępowania dowodowego w sprawach dotyczących znaków towarowych, które uwzględniałyby szczególny charakter tego postępowania”

z art. 2, art. 7, art. 21 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji,

d) art. 130 w związku z art. 120 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 1a w związku z art. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 1914, ze zm.) w związku z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, ze zm.) w części, dotyczącej „przesłanek przyznania prawa ochronnego na słowny znak

towarowy będący jednocześnie tytułem prasowym, mając na względzie szczególne obowiązki organów państwowych ustanowione na gruncie art. 2 Prawa prasowego, tj.: obowiązku organów państwowych działania zgodnego z Konstytucją RP poprzez stwarzanie prasie warunków niezbędnych do wykonywania jej funkcji i zadań oraz ze względu na fakt, że tytuł prasowy jest traktowany przez orzecznictwo jako dobro osobiste”

z art. 7, art. 14, art. 20, art. 32 ust. 1 Konstytucji,

- e) art. 130 w związku z art. 2 ustawy wymienionej w pkt 1a oraz art. 3, art. 10 i art. 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1010, ze zm.) w zakresie, w jakim „niedookreślona treść art. 130 [ustawy wymienionej w pkt 1a] wpływa na orzecznictwo, w ten sposób, iż zastosowanie tego przepisu przez organy administracyjne oraz Sądy Administracyjne w trakcie jednego postępowania oraz w odniesieniu do postępowań podobnych pozostaje ze sobą we wzajemnej sprzeczności, w wyniku czego podmioty, chcąc chronić przysługujące im prawa wynikające z potrzeby ochrony znaku towarowego, muszą odwoływać się nie do przepisów [ustawy wymienionej w pkt 1a], które nie spełniają swojej funkcji, ale do przepisów u.z.n.k., a w szczególności do: art. 3 u.z.n.k. [...], art. 10 u.z.n.k. [...], w konsekwencji także do art. 18 u.z.n.k., który zawiera możliwe roszczenia przedsiębiorcy poszkodowanego czynem nieuczciwej konkurencji”

z art. 7, art. 32 ust. 1, art. 64 ust 2 i 3 Konstytucji,

f) art. 156 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w zakresie, w jakim „art. 156 p.w.p. odnosi się do wszelkich oznaczeń, a nie tylko oznaczeń używanych w funkcji znaku towarowego”

z art. 7, art. 21, art. 64 ust. 3 Konstytucji,

g) art. 244 pkt 1 w związku z art. 259 ustawy wymienionej w pkt 1a w związku z art. 5 § 2 pkt 4 w związku z art. 15 w związku z 127 § 1 i § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) oraz art. 262 ustawy wymienionej w pkt 1a w związku z § 15 zarządzenia nr 7 Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowej organizacji wewnętrznej Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Urz. UPRP poz. 8, ze zm.) i odpowiadające mu analogiczne wcześniejsze regulacje wydane na podstawie art. 262 ustawy wymienionej w pkt 1a w zakresie, w jakim, „art. 244 pkt 1 p.w.p. odsyła do przepisów k.p.a. w ten sposób, że od decyzji UPRP w I instancji stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w rozumieniu k.p.a., a nie odwołanie od takiej decyzji [...]”

z art. 78, art. 20, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji,

h) art. 187 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2018 r. poz. 1302, ze zm.) w części, w jakiej „ustanawia fakultatywność działania Naczelnego Sądu Administracyjnego, tj. Naczelnny Sąd

Administracyjne może – ale nie ma takiego obowiązku – przedstawić zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości zawarte w skardze kasacyjnej do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, także w przypadku, jeżeli takie zagadnienie występuje nie w takiej samej, ale tej samej rozpatrywanej sprawie”

z art. 7 i art. 45 ust. 1 Konstytucji,

- 2) odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w pozostałym zakresie.**

Andrzej Zielonacki

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 czerwca 2019 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej A sp. z o.o. (dalej: skarżąca) wystąpiła z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z marca 2008 r. () Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: UPRP) odmówił udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy słowny „[REDAKTOWANE]” zgłoszony przez skarżącą marca 2003 r. Decyzja ta została utrzymana w mocy przez ten organ decyzją z grudnia 2009 r. (znak:). W uzasadnieniu przedmiotowych decyzji wskazano, że zgłoszone oznaczenie jest pozbawione dostatecznych znamion odróżniających. Skarżąca na decyzję z grudnia 2009 r. wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W (dalej: WSA).

Wyrokiem z kwietnia 2010 r. (sygn. akt) WSA, dzieląc argumentację UPRP, oddalił skargę. Od powyższego orzeczenia skarżąca wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA).

NSA wyrokiem z listopada 2011 r. (sygn. akt) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania WSA. W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia wyjaśniono m.in., że ani UPRP ani WSA nie wyjaśniły motywów oceny okoliczności faktycznych na gruncie art. 130 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, ze zm.; dalej: p.w.p.).

WSA, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z lutego 2012 r. (sygn. akt) uchylił obie decyzje UPRP.

Decyzją z października 2013 r. (znak:) UPRP ponownie odmówił udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy słowny „[REDAKTOWANE]” zgłoszony przez skarżącą marca 2003 r.

Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją UPRP z listopada 2014 r. (znak:). W uzasadnieniu swojego stanowiska UPRP podniósł, że sporne oznaczenie nie posiada dostatecznych znamion odróżniających w rozumieniu art. 129 ust. 1 pkt 2 oraz art. 129 ust. 2 pkt 1 i 2 p.w.p. Na powyższą decyzję skarżąca wniosła skargę do WSA.

Wyrokiem z sierpnia 2015 r. (sygn. akt) WSA uchylił obie decyzje UPRP. Zdaniem WSA, UPRP nie rozważył wszystkich okoliczności związanych z używaniem danego oznaczenia w obrocie i w konsekwencji w sposób niepełny ocenił wtórną zdolność odróżniającą spornego znaku towarowego. Od powyższego orzeczenia UPRP wniósł skargę kasacyjną do NSA.

NSA wyrokiem z października 2017 r. (sygn. akt) uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Zdaniem tego Sądu, WSA błędnie przedstawił stan sprawy i wadliwie odczytał zakwestionowaną decyzję. Zdaniem NSA, sąd pierwszej instancji niesłusznie uznał ponadto, że UPRP nie zastosował się do oceny prawnej zawartej w orzeczeniach sądów administracyjnych wydanych w rozpatrywanej sprawie.

WSA, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z lutego 2018 r. (sygn. akt) oddalił skargę skarżącej. W uzasadnieniu swojego orzeczenia WSA wskazał, że UPRP zasadnie uznał, że skarżąca nie wykazała, aby oznaczenie „XXXXXXXXXX” nabyło tzw. wtórną zdolność odróżniającą w rozumieniu art. 130 p.w.p., a zatem brak było podstaw do udzielenia prawa ochronnego na przedmiotowy znak towarowy. Od powyższego skarżąca wniosła skargę kasacyjną do NSA.

Wyrokiem z grudnia 2018 r. (sygn. akt) NSA oddalił skargę kasacyjną od zakwestionowanego orzeczenia.

2. W ocenie skarżącej „granice art. 130 p.w.p. są na tyle szerokie, że dopuszczają naruszenia wykazane w niniejszej skardze konstytucyjnej”.

Podkreśla ona, że – z punktu widzenia Konstytucji – „niedopuszczalne [jest], żeby przepis pozostawał na tyle niedookreślony, że w wyniku jego stosowania – nawet zgodnie z jego treścią – organy i [s]ądy nie miały klarownie wyznaczonych podstaw postępowania, a także co w wyniku z powyższego, [s]ądy nie miały jasno wyznaczonej podstawy kontroli decyzji UPRP [...]”.

Niezależnie od powyższego, zdaniem skarżącej, niekonstytucyjność zakwestionowanych przepisów wynika m.in. z konieczności obowiązywania różnych „porządków prawnych”, tj. ochrony prawa własności przemysłowej oraz zasad zwalczania nieuczciwej konkurencji; braku szczegółowego uregulowania postępowania dowodowego przeprowadzanego przez UPRP, jak również z niezrozumienia przez ustawodawcę „istotności ochrony tytułów prasowych na rynku wydawniczym”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Trybunał – poza przepisami, o których mowa w punkcie 3 tej części niniejszego uzasadnienia – stwierdza, że skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż:

1) została sporządzona w imieniu skarżącej przez adwokata (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK);

2) skarżąca:

a) wyczerpała przysługującą jej drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), albowiem wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z grudnia 2018 r. (sygn. akt) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia,

b) dochowała terminu wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK),

c) prawidłowo określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK) wskazując, które konstytucyjne prawa i wolności i w jaki sposób – jej zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK) oraz przedstawiła w tym zakresie stosowne uzasadnienie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna nie jest obarczona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, zaś sformułowane w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – należało postanowić jak w punkcie 1 sentencji.

3. Trybunał stwierdza, że: art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, ze zm.; dalej: p.w.p.) w części, w której „legalna definicja ogólna znaku towarowego wskazuje na przesłankę odróżniania przez znak towarowy towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa (tzw. zdolność odróżniająca znaku towarowego)”, art. 130 w części, w której „w wyniku przeprowadzonych nowelizacji z jego treści usunięto sformułowanie »w szczególności«” oraz art. 156 ust. 2 p.w.p. w zakresie, w jakim „art. 156 p.w.p. odnosi się do wszelkich oznaczeń, a nie tylko oznaczeń używanych w funkcji znaku towarowego” nie były podstawą wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z grudnia 2018 r. (sygn. akt ; dalej: ostateczne rozstrzygnięcie).

Odnosząc się do art. 120 ust. 1 p.w.p., Trybunał zauważa, że organy oraz sądy orzekające w sprawie skarżącej nie negowały bezwzględnej zdolności odróżniającej spornego oznaczenia (art. 120 ust. 1 p.w.p), a jedynie względne

przesłanki z art. 129 ust. 2 pkt 2 p.w.p. Zwrócił na to również uwagę NSA, który stwierdził, że przepis ten nie mógł być naruszony przez sąd pierwszej instancji, ponieważ oznaczenie „[REDAKTOWANE]” nie było ani analizowane, ani kwestionowane w świetle przesłanek z tego przepisu.

Odnosnie do drugiego z przepisów, Trybunał zwraca uwagę, że usunięcie z art. 130 p.w.p. zwrotu „w szczególności” nastąpiło w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. 1615). Zmiana ta weszła w życie 15 kwietnia 2016 r. Tymczasem decyzja, której dotyczyło ostateczne rozstrzygnięcie została wydana 1 listopada 2014 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W [REDAKTOWANE] oraz NSA, dokonując kontroli tej decyzji, badały jej zgodność z art. 130 p.w.p. w brzmieniu, jaki obowiązywał w dniu jej wydania, a nie w momencie kiedy same wydawały orzeczenia. Zauważył to sam NSA stwierdzając, że „[p]rzepis art. 130 p.w.p. zarówno w brzmieniu przed nowelizacją z 11 września 2015 r., jak i po nowelizacji nie przewidywał nabycia charakteru odróżniającego w następstwie jego używania po dacie zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym. Absolutnie nie wynika, że Sąd I instancji dokonał wykładni przepisu art. 130 p.w.p. wg brzmienia po dacie wydania zaskarżonej decyzji”.

W odniesieniu do art. 156 ust. 2 p.w.p. Trybunał stwierdza, że przepis ten dotyczy ograniczenia prawa ochronnego na znak towarowy. Skarżącej odmówiono natomiast udzielenia takiego prawa, co oznacza, że kwestia ta nie mogła być brana pod uwagę przez organy orzekające w sprawie skarżącej.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – należało postanowić jak w punkcie 2 sentencji.

Andrzej Zielonacki

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na pkt 2 postanowienia w terminie 7 dnia od daty jego doręczenia.